

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21Csp/94/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617204528
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5617204528.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš - sudca JUDr. Daniel Marcián v spore žalobcu R Collectors, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50094297, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50094297 proti žalovanej F. I., rod. I., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. D. X, o zaplatenie 247,88 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamietá.

II. Žalovaná nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na tunajší súd 24. 5. 2017 sa právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31340890 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 247,88 eur, úrok (v rámci ktorého zahŕňal okrem zmluvného úroku do 30.4. 2017 aj úrok z omeškania do 30. 4. 2017 - pozn. tunajšieho súdu) vo výške 148,59 eur, úrok vo výške 25,50% ročne zo sumy 247,88 eur od 1. 5. 2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 247,88 eur od 1. 5. 2017 do zaplatenia. Uvedený žalobný návrh odôvodnil nasledovnými skutkovými a právnymi tvrdeniami. Dňa 5. 4. 2012 uzatvorili právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžník zmluvu o úvere č. 8600776787, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu, obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu pre spotrebiteľské spory a sadzovník poplatkov právneho predchodcu žalobcu. Na základe tejto zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej peňažné prostriedky v sume 1.950 eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť právnemu predchodcovi žalobcu istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia v zmysle zmluvných dokumentov. Žalovaná si však neplnila tieto svoje povinnosti riadne a včas a v dôsledku omeškania žalovanej žalobca v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásil 29. 10. 2012 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná zaplatila časť dlžnej sumy, pričom poslednú čiastkovú úhradu vykonala 20. 4. 2015. Celkovú dlžnú sumu žalovaná písomne uznala čo do dôvodu a výšky.

2. Žalovaná sa k žalobe (napriek výzve súdu) nijako písomne nevyjadřila.

3. Rozsudkom tunajšieho súdu z 3. októbra 2017, sp.zn.: 21Csp/94/2017 bola zamietnutá žaloba.

4. Uznesením tunajšieho súdu z 12. decembra 2017, sp.zn.: 21Csp/94/2017 sa pripustilo, aby pôvodný žalobca - Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31340890 vystúpila z tohto konania a na jeho miesto vstúpila spoločnosť R Collectors, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50094297 ako nový žalobca. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. 3. 2018.

5. Dňa 5. 3. 2018 bolo na tunajší súd doručené odvolanie nového žalobcu proti rozsudku tunajšieho súdu z 3. 10. 2017, sp.zn.: 21Csp/94/2017, na základe ktorého Krajský súd v Žiline ako odvolací súd uznesením z 27. 9. 2018, sp.zn.: 10Co/159/2018 zrušil napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Nakoľko hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 eur, pričom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia, a nakoľko pre absenciu vyjadrenia žalovanej možno povedať, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné (ani v priebehu odvolacieho konania sa žalovaná nevyjadrila), súd podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov) na prejednanie tohto sporu (ani po odvolacom konaní) nenariaďoval pojednávanie.

7. Dňa 4. 12. 2017 tunajší súd podľa § 219 ods. 3 CSP oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku, a to na úradnej tabuli tunajšieho súdu a na webovej stránke tunajšieho súdu. Rozsudok bol následne tunajším súdom verejne vyhlásený 15. 1. 2019.

8. Súd na zistenie skutkového stavu vykonal žalobcom navrhnuté a pripojené dôkazy (žalovaná nenavrholala vykonať žiadne dôkazy.)

9. Zo zmluvy o úvere uzavretej 5. 4. 2012 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou súd zistil, že právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 1.950 eur, ktorý mala žalovaná vrátiť v 36 mesačných splátkach po 82,29 eur so splatnosťou od 10. 5. 2012 do 10. 4.2015, vždy k 10. dňu v mesiaci. V tejto zmluve nie je uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný na základe tejto zmluvy zaplatiť. Je tam len uvedená celková výška nákladov v sume 916,02 eur. V zmluve taktiež chýba údaj o dobe trvania zmluvy. Je tam len uvedený dátum konečnej splatnosti úveru - 10. 4. 2015. V zmluve si strany dojednali tiež poistenie schopnosti žalovanej splácať úver (základný súbor poistenia), nebola však v zmluve dojednaná konkrétna výška poistného, pričom v čl. 11 bodu 3. obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu pre úver (tvoriacich fyzickú súčasť zmluvy) je v tomto smere len odkaz na sadzobník poplatkov právneho predchodcu žalobcu.

10. Z aktuálneho stavu úveru ku 31. 3. 2017 (časť - zaplatené splátky) súd zistil, že žalovaná na splátkach v prospech právneho predchodcu žalobcu uhradila celkovo sumu 2.899,27 eur, pričom k poslednej úhrade vo výške 90 eur došlo 20. 4. 2015. Z tohto listinného dôkazu (kolónka - vyčerpané) tiež vyplynulo, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej sumu úveru vo výške 1.950 eur.

11. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy z 29. 10. 2012 vyplynulo, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 29. 10. 2012 a vyzval žalovanú na úhradu celkovej dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy.

12. Z doručenky (príslušnej k výzve právneho predchodcu žalobcu z 29. 10. 2012) mal súd preukázané, že táto výzva bola žalovanej doručená 5. 11. 2012.

13. Z uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu žalovanej adresovaného právnemu predchodcovi žalobcu súd zistil, že tento právny úkon nie je datovaný (aj) rokom, nakoľko obsahuje iba uvedenie dňa a mesiaca jeho spísania bez uvedenia roku v podobe „20.7.“

14. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistený skutkový stav právne posúdil, pričom aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere z 5. 4. 2012, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver

a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

18. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať tieto náležitosti - podľa § 9 ods. 2 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, d) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, f) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>> a w) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>.

22. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere z 5. 4. 2012, ďalej len „OZ“) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

26. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

27. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou 5. 4. 2012 spĺňa definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v danom prípade išlo o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, teda o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako právnickou osobou, ktorá ponúka, resp. poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti, žalovanej ako spotrebiteľovi podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní zmluvy

nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania, a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

28. Táto zmluva o spotrebiteľskom úvere z 5. 4. 2012 je však súčasne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ, pretože bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom podľa § 52 ods. 3 OZ, teda ako osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalovaným ako spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 OZ, teda ako fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Zmluva o úvere z 5. 4. 2012 pritom neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je síce v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený termín (dátum) konečnej splatnosti úveru (10. 4. 2015), avšak z uvedeného zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch) výslovne vyplýva, že sa vyžaduje uvedenie obidvoch údajov, teda nielen termínu konečnej splatnosti úveru, ale aj doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Inak by to zákonodarca takto výslovne a kumulatívne v tomto ustanovení neformuloval, a preto ani (prípadná) obrana žalobcu, že ide o formalistický prístup súdu, neobstojí. Súd v tomto prípade nemohol (navyše v neprospech spotrebiteľa) ignorovať jednoznačné a výslovne formulované znenie zákona.

30. Zmluva o úvere z 5. 4. 2012 ďalej neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ na základe tejto zmluvy o úvere zaplatiť. V zmluve je pritom uvedená len celková výška nákladov (myslené zrejme celkových nákladov spojených s úverom, tomuto nedostatku však súd neprípisoval žiaden význam) vo výške 916,02 eur, avšak to podľa výslovného znenia ust. § 9 ods. písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch nestačí. Právny predchodca žalobcu zrejme (v danom čase) ešte nezaregistroval zmenu v zákonnej úprave, keď zákon č. 129/2010 Z.z. (účinný od 2. 4. 2010) vo svojom § 9 ods. 2 písm. j) na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy v zákone č. 258/2001 Z.z. (konkrétne v ust. § 4 ods. 2 písm. j)) požadoval uvedenie (a aj dodnes požaduje) celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a nie (ako to bolo v predchádzajúcej úprave v § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z.) celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Právny predchodca žalobcu teda nevyhoviel tejto novej právnej úprave (účinné v čase uzatvorenia zmluvy už viac ako dva roky), keďže neuviedol celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ na základe tejto zmluvy zaplatiť, čím porušil ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere z 5. 4. 2012.)

31. Absencia vyššie uvedených dvoch obligatórnych obsahových náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch - údaje o dobe trvania zmluvy a podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch - údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak má za následok podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch záver o tom, že tento spotrebiteľský úver je treba považovať od počiatku (od uzatvorenia zmluvy o úvere z 5. 4. 2012) za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd nemohol žalobcovi priznať nárok na uplatnený zmluvný úrok a poplatky.

32. Ak by aj bol právny názor súdu prezentovaný v súvislosti s absenciou údajov o celkovej sume, ktorú je spotrebiteľ na základe zmluvy povinný zaplatiť (podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch) nesprávny, s (prípadným) poukazom na to, že k celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť sa dalo predsa dospieť spočítaním sumy nákladov uvedených v zmluve a sumy poskytnutého úveru uvedeného v zmluve, tak aj tak by bolo treba takto (nepriamo) v zmluve uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, považovať za uvedenú v nesprávnej výške (a tým neuvedenú v zmluve), pretože spočítaním sumy celkových nákladov spojených s úverom uvedenej v zmluve vo výške 916,02 eur so sumou poskytnutého úveru uvedeného v zmluve vo výške 1.950 eur, dospejeme k sume 2.866 eur, avšak vynásobením počtu splátok uvedených v zmluve (36) výškou splátky (82,29 eur) sa dopracujeme k sume 2.962,44 eur, teda k sume vyššej ako by bola celková suma, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (odvodená z údajov o celkovej sume nákladov a celkovej výške úveru obsiahnutých v zmluve.) V danom prípade by potom bola významná nielen tá okolnosť, že ide o nesprávne určenú celkovú sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (čo už samotné by stačilo na konštatovanie nedodržania obligatórnej obsahovej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), ale aj to, že ide o uvedenie celkovej sumy, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť v nižšej sume ako je (objektívna) celková suma, ktorú

má spotrebiteľ zaplatiť (na základe počtu a výšky splátok), teda ide o zavádzanie spotrebiteľa, ktoré mohlo ovplyvniť spotrebiteľa pri rozhodovaní o tom, či danú zmluvu uzatvorí, alebo nie, a to v prospech uzatvorenia zmluvy. (Prípadná) obrana žalobcu, že rozdiel medzi týmito sumami je spôsobený poisťným určeným na poistenie schopnosti žalovanej splácať úver (zahrnutým do pravidelnej mesačnej splátky spolu s istinou a zmluvnými úrokmi) s poukazom na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa nezahŕňa poisťné na postenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver (v spojení s § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože šlo o dobrovoľné poistenie, ktoré nebolo podmienkou poskytnutia úveru, tu neobstojí, pretože aj keby sa pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť neprihliadalo na sumu poisťného vo výške 3,29 eur (výška poisťného vyplýva z aktuálneho stavu úveru, v časti plán splátok) platenú v rámci mesačnej splátky 82,29 eur, aj tak by sa dospelo pri vynásobení počtu splátok (36) a výšky splátky (po očistení od poisťného) 79 eur k inej sume (2.844 eur) ako je suma celkových nákladov spolu so sumou poskytnutého úveru (uvedenými v zmluve) vo výške 2.866 eur.

33. Navyše, pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na (zmluvný) úrok, treba tiež povedať, že keďže zákon o spotrebiteľských úveroch (účinný v čase uzatvorenia zmluvy) ako *lex specialis* (ani jeho vykonávací predpis) neobsahoval žiaden limit pre ročnú percentuálnu mieru nákladov (vyjadrujúcu odplatu), bolo nutné (v tomto smere) aplikovať ako *lex generalis* - všeobecnejšiu právnu úpravu týkajúcu sa limitu pre odplatu, a to ustanovenie § 53 ods. 6 OZ. V spotrebiteľskej zmluve dojednaný (zmluvný) úrok vo výške 25,50% ročne však podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ. Výklad ustanovenia § 53 ods. 6 OZ pritom podáva tunajší odvolací súd (v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn.: 7Co/569/2015 z 9. 2. 2016) keď uvádza, že: „v praxi ide o odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v obdobných prípadoch bez ohľadu na to aký subjekt poskytuje peňažné prostriedky.“ Priemerné úrokové miery zo spotrebiteľských úverov poskytnutých bankami s lehotou splatnosti od 1 roka do 5 rokov, ako tomu bolo aj v tomto prípade (kde zmluva bola rozvrhnutá na 36 pravidelných mesačných splátok) predstavovali v apríli 2012 (v čase uzatvorenia zmluvy o úvere) úrokovú sadzbu vo výške 12,89% ročne (zdroj: P.T.G.), a teda ak dojednaná úroková sadzba vo výške 25,50% túto priemernú úrokovú mieru prevyšovala 2 krát, išlo jednoznačne o podstatné prevýšenie podľa § 53 ods. 6 OZ. Dojednanie takýchto úrokov v zmluve je preto v rozpore so zákonom § 53 ods. 6 OZ, čím je toto dojednanie o úrokoch ako celok podľa § 39 OZ (absolútne) neplatné, na čo musel súd prihliadnuť *ex offo*. Ak by však bol aj tento právny názor o (absolútnej) neplatnosti dojednaní o úrokoch podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ) nesprávny, tak ďalším dôvodom pre vyslovenie záveru o (absolútnej) neplatnosti dojednaní o úrokoch (podľa § 39 OZ) by bol rozpor takéhoto dojednaní s dobrými mravmi, pretože neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká dojednaná výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú sadzbu v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 5 Cdo 26/2011.) Súd v tejto súvislosti poukazuje aj napríklad na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn.: 9Co/77/2017 z 15. 3. 2018, ktorý v obdobnej veci vyslovil právny názor, podľa ktorého úroková miera vo výške 22,80% ročne dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, keď podľa priemerných úrokov obchodných bánk v mesiaci február 2012 pri spotrebiteľskom úvere nad 5 rokov, kde bol úrok vo výške 13,47% ročne, vyvodil neplatnosť takéhoto dojednaní o úroku pre rozpor s dobrými mravmi, pretože dojednaný úrok v danom prípade prekročil limit úrokových sadzieb uplatňovaných bankami o viac ako 59%, pričom neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú sadzbu v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, s poukazom práve na uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 5 Cdo 26/2011.

34. Na základe absolútnej neplatnosti zmluvného dojednaní o úrokoch podľa § 39 OZ tak žalobca takisto (okrem dôvodu bezúročnosti podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch) nemá nárok na uplatnené zmluvné úroky, preto vo vzťahu k uplatneným zmluvným úrokom žalobu zamietol.

35. V tejto súvislosti ešte súd považuje za potrebné dodať, že ak by aj žalobca mal nárok na zmluvné úroky, nemohol by mu ich priznať za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, tak ako si ich uplatňoval žalobca v žalobe, a to vzhľadom na právny názor vyplývajúci (aj) z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn.: IV. ÚS 476/2012, (s ktorým názorom sa tunajší súd stotožňuje) podľa ktorého nie je možné priznať dodávateľovi proti spotrebiteľovi nárok na zmluvné úroky aj za dobu po vyhlásení

mimoriadnej splatnosti, pokiaľ si súčasne uplatňuje za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úroky z omeškania, nakoľko by išlo neprípustné dvojnásobné zaťaženie spotrebiteľa.

36. Ďalej, pokiaľ ide o poplatky (poplatok - poistné na poistenie schopnosti žalovanej splácať úver, pretože nárok na iné poplatky si žalobca neuplatnil), zmluva o úvere z 5. 4. 2012 neobsahuje individuálne dojednanie o výške poplatkov, pretože sadzobník poplatkov, na ktorý odkazuje dojednanie v zmluve (čl. 11. bod 3. obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu tvoriacich fyzickú súčasť zmluvy) totiž nepredstavuje zmluvné dojednanie o výške poplatkov. Sadzobník poplatkov je svojou povahou interným dokumentom právneho predchodcu žalobcu, ktorý nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody zmluvných strán. Navyše iba odkaz v uvedenom článku zmluvy na sadzobník poplatkov žalobcu (aj za situácie, že spotrebiteľ by vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s danou zmluvou) nespĺňa požiadavku individuálneho dojednanie, a to o to viac, že účtovanie poplatkov na ľarchu účtu majiteľa bolo zakomponované do formulárovej zmluvy pripravenej právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom, obsah ktorej spotrebiteľ nemohol reálne ovplyvniť (hoci sa s ňou mohol oboznámiť vopred) a musel ju prijať ako celok. Rovnaký právny záver vyplýva aj z viacerých rozhodnutí tunajšieho odvolacieho súdu napr. z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. : 6Co/95/2018 z 27. 6. 2018 alebo rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn.: 10Co/236/2017 zo 14.12.2017. Súd navyše dodáva, že z ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) vyplýva, že právny predchodca žalobcu ako dodávateľ nemôže požadovať úhradu takých plnení od spotrebiteľa, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) síce v čase uzavretia tejto zmluvy o úvere 5. 4. 2012 nebolo účinné, ale v tom čase bol účinný § 53 ods. 1 OZ (všeobecná klauzula definujúca neprijateľnú podmienku), ktorá v ust. § 53 ods. 4 OZ uvádza (demonštratívny) výpočet (v tom čase) len príkladmo uvádzaných neprijateľných podmienok, ktoré môžu napĺňať všeobecnú charakteristiku neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ, a teda spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto hoci neprijateľná podmienka vyjadrená v § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) bola zaradená do tohto paragrafu až neskôr ako došlo k uzatvoreniu zmluvy o bežnom účte z 5. 4. 2012 tým, že bola do tohto ustanovenia (§ 53 ods. 4) zaradená do jeho demonštratívneho výpočtu, zákonodarca vlastne akoby (dodatočne) skonštatoval, že tu tiež ide o prípad, kedy dochádza ku vzniku značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto (nejde o porušenie zákazu retroaktivity zákona) je možné túto neprijateľnú podmienku prostredníctvom § 53 ods. 1 OZ vzťahovať aj na dobu uzatvorenia zmluvy z 5. 4. 2012. Neprijateľná podmienka je podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná, súd preto takto uplatnenú sumu poplatkov nemohol žalobcovi priznať. Z uvedených dôvodov (ako aj vzhľadom na vyššie konštatované bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch) súd teda zamietol žalobu aj vo vzťahu k tejto sume poplatkov.

37. Z toho, že žalobca nemá nárok na uplatnené zmluvné úroky a poplatky vyplýva, že by mal nárok iba na istinu poskytnutého spotrebiteľského úveru vo výške 1.950 eur zníženú o sumu doteraz celkovo žalovanou na úhradu záväzkov z tejto zmluvy zaplatenú sumu, avšak keďže žalovaná takto doteraz uhradila sumu 2.899,27 eur, súd podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch zamietol žalobu aj vo vzťahu k uplatnenému nároku na istinu úveru. Keďže súd zamietol aj nárok na istinu úveru, pričom k poslednej úhrade od žalovanej vo výške 90 eur došlo 20. 4. 2015, nebol tým dôvodný ani právnym predchodcom žalobcu uplatnený nárok na úroky z omeškania, a to ako za obdobie od 1. 5. 2017 do zaplata, tak aj za obdobie do 30. 4. 2017 (ktoré úroky z omeškania si žalobca nerozlíšiteľne uplatňoval spolu so zmluvnými úrokmi za obdobie do 30. 4. 2017, v rámci „úrokov“ do 30. 4. 2017 v celkovej výške 148,59 eur.)

38. Len na okraj súd uvádza, že uznanie dlhu nie je osobitný právny dôvod vzniku záväzku (ako napríklad v prípade dohody o urovaní.) Uznanie dlhu má síce význam pre plynutie premlčacej doby, túto okolnosť však nebolo možné (bez námietky premlčania) podľa odvolacieho súdu (vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu) v tomto prípade ex offio posudzovať. Aj v prípade uznania dlhu teda zostala právnym dôvodom vzniku záväzku žalovanej zmluva o úvere z 5. 4. 2012.

39. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaná nemá nárok na náhradu trov konania. Porovnaním žalobného petitu a výroku rozsudku je totiž zrejmé, že plne úspešnou stranou bola žalovaná, mala by mať teda proti žalobcovi

podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak keďže z obsahu spisu vyplynulo, že jej žiadne trovy konania pre jej absolútnu pasivitu nevznikli, súd podľa § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.